

אגרת הקדש

האותיות הנגלות לנו הן במעשה דבור ומחשבה.
 דמעשה הן תמונת האותיות שבכתב
 אשורי שבס"ת. ואותיות הדבור נחקקות בהבל וקול
 המתחלק לכ"ב חלקים שונים זה מזה בצורתן. שהיא
 הברת ומבטא הכ"ב אותיות בכל לשון. כי אין הפרש
 בין לה"ק ובין שאר לשונות במהות הברת האותיות
 כ"א בצירופן. ואותיות המחשבה הן ג"כ בכל לשון
 שאדם מחשב תיבות ואותיות הלשון שהן כ"ב לבד.
 רק שבמחשבה יש בה ג' מיני בחי' אותיות. שהרי
 כשרואה בס"ת תמונת האותיות הן מצטיירות במחשבתו
 וזה נקרא בחינת עשי' שבמחשבה. וכן כאשר שומע
 אותיות הדבור הן נרשמות במחשבתו ומהרהר בהן
 וזה נקרא בחינת דבור שבמח' ובחי' יצירה. ואותיות
 המחשבה לבדה בלי הרהור אותיות הדבור נק' מח'
 שבמחשבה. בחי' בריאה. והנה אותיות הדבור ממש
 הן מתהוות ומקבלות חיותן מאותיות אלו עצמן
 שבמח'. ואף שלפעמים מדבר אדם ומהרהר בדבר
 אחר. הרי אינו יכול לדבר כ"א אותן דבורים וצירופים
 שכבר דברם והיו במחשבתו פעמים רבות מאד ונשאר
 בדיבורים וצירופים אלו הרשימו מהמחשבה שנכנסה
 בהם פעמים רבות. וזהו בחי' אחוריים וחיצוניות נה"י
 מפרצוף העליון שנכנס בתחתון להיות לו בחי' מוחין
 וחיות כנודע: